

BÉKÜLNI AKAROK

Makovei János

A mélység keserves útjait járom itt egyre,
Mindig le a völgybe és soha fel a hegyre.
Vállaimon az évezredes Isten-szabta teher,
Köröttem ezernyi láncos, ki bűneiben hever.

Sorstársaim ők, kik lelket maró fájdalommal
Velem járnak ezt az utat, mely telve rommal,
Romba dőlt reményünk reménytelen romjai,
Ki lesz az, aki egyszer felépíti újra? Vajon ki?

Égetően vágyom e rabságtól szabadnak lenni,
Üssön az óra, lehessen ezt a már láncot letenni.
Szabadnak lenni, örökre, mindenkorra igazán,
Mert érzem, nem ez a bűnös föld az én hazám.

Már roskadozva járom, e bűnteherrel vállamon,
Bűn bilincsével minden nap, kezemen, lábamon.
Egy véres, nagy kereszt mellett vitt el az utam,
S e kereszt előtt roskadva porban térdre-hulltam.

Ami eddig szívemben mélyen, gyötörve kínozott,
Amire gyógyírt eddig soha, senki még nem hozott,
Amit embertől így soha én nem is hallottam még,
De amire lelkem égve-epedve vágyott nagyon rég,

Azt találtam meg, e drága véres kereszt-helyen,
És szabadulni nem tudott tőle bűnös bús szívem.
A kereszt varázsa, e csodálatos drága szent Erő
Tette ezt, hogy az óta egészen csak enyém lett Ő.

Nem tehettem semmi mást, mert meghozta a változást,
S akkor örömkönnyei között, Vele szívembe béke költözött,
A szabadság nagy örömeivel felkiáltott a szívem:
„Még ma békülni akarok egészen veled Istenem!”

Budapest, 1959. április 13.

Forrás: www.keresztenydalok.hu